

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De quibusdam specialibus impedimentis, quæ sunt in locutione longa. X.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

8 De cautela contra rigorem nimium, & abstractionem
singularem.

Vnde cauendum est, ne rigidè & indiscretè quis taceat, præcipuè is, qui cum aliis in congregatione uiuit. Nam qui ita singulari silentio rigesceret, diu stare concorditer cum aliis non posset. Aut ipse per se deficit, aut diabolicis instinctibus ad aliqua deteriora in fine labitur. Exempla plura vidi & quædam nõ longè audiui, & tu fortè quosdam nosti. Qui appetit bene & perseueranter proficere, non solùm attendat, quàm fortiter incipiat, sed etiam quo fine consummet. Sæpè strictiora principia quorundam, finem fecerunt laxiorem ceteris, & quidam abiire retrorsum. Omnino enim videbatur eis importabile iugum Domini. Feruor in principio necessarius est, sed tamè non sine moderamine. Non est sine periculo & laqueo, singularis obseruantia in communi domo. Ille magis laudabilis feruor, qui commania propriis preponens, in his nunquam negligens satagit inueniri, quæ cum aliis susceperit ad portandum.

9. Distinctio diuersorum hominum in silentio.

Quidam magnū æstimant, silentiū continuum seruare, sicut & est: sed silere & loqui, prout oportet, maius est. Qui abstractè & solitariè uiuit, potest quantū strictiùs voluerit, silentiū custodire. Qui verò cum multis uiuit, non solùm satis sibi, sed etiam aliis socialis esse debet. Adhuc qui in externis est, & cum diuersis hominibus sæpe conuersatur, implere tantam custodiã difficulter potest, quin verbo aliquando offendat, & vitiam seipsum non penitus perdat. Ideoque illi bene, cui donatū est à Domino esse & posse in quiete & in cella morari; quia exteriora & secularia, vix sine culpa & spirituali detrimento possunt tractari. Nam qui in multitudine est, sæpe tacere ab aliis nõ permittitur. Et cum ex necessitate loqui tantum appetit, vsu locutionis ad negligentiam sui primò labitur; postmodum lingua proclius ad quæcunq; libet resoluitur. Vnde cõsequenter accidit, vt quod audire pacificè vix potuit propter cordis custodiã, & multa negligentia hoc ipsum non pudeat eū publicare.

10. De quibusdam specialibus impedimentis, in locutione longa.

Sciendū ergo, quòd in locutionibus solent homini spirituali sæpe multa contingere detrimēta. Propterea vrile est habere aliquam admonitionem & instructionē, ad quædam specialius cauenda. Vnde frequenter habere longa colloquia, irreligiosum est

Silentium
non omni-
bus æquè
indicitur.

est & suspectum. Nam talia inanem faciunt hominem, & sancti propositi immemorem, & ad quietis & cellæ custodiam pigrum, & ad diuina cogitanda cæcum & insipidum. Rarè enim edificatio nascitur spiritualis hinc inde vagè cõferentibus. Abiq; certa speciali; tractandi materia, longa colloquia non expediunt: & his præcipuè temporalibus, quibus Deo familiaris vacandum esset. Nam summopere manè & vespere, ab omnibus humanis actibus & colloquiis cessandum est; quia hæ sunt horæ deuotionis, reparationis, emendationis, & propositionis. Et quia ista tempora negligenter ducunt, timendum satis, quòd per totum diem distractiores erunt, pluraque offendicula incurrent. Sæcra igitur illorù institutio religiosorum, qui arctiori silentio, post horam completorii vsque post primas insistant, potissimùm consideranda esset & imitanda.

Incõmoda
ex proluxa
locutione.

11. *Contra nocturna colloquia.*

NON est bona quorundã consuetudo, sed execranda noctem sacram turbandi fabulis, quæ electa est & deputata tantum cælestibus disciplinis. Nisi enim præcaueatur vespertina seu nocturna inutilis fabulatio, sequitur multoties de manè longa dormitatio, & alia disconuenientia in reliquis Dei operibus: quia secundum quendam sapientem, Vno inconuenienti dato, sequuntur plurima. Et est deffenda vtique transgressio, dignèq; puniendi, diem videlicet laboribus & distractionibus deducere, & ad vesperscente sole his deteriora audere; nec lapsum diei cursum per restantia quietis tempora aliquatenus rucocare. Incongruum omnino videtur, vt aliis deuotioni & quieti deditis, alij pascantur infelicibus fabulis: vnde sibiipsis grauè cõscientiã, reliquis autè scandali occasionè, aut aliud puritatis impedimentum contra Deum & proximum peccantes acquirant.

Aristoteles.

12. *Experimentum mala conscientia arguit talia colloquia.*

CONfessi sunt quidam experientia instructi, paruum se gratiam, tristitiã verò magnã, ex nocturnis contraxisse colloquiis. Quia si bona multa interfuerant, atq; prima intentio pura visa est, mala tamen arctius premebant, quæ qualicumq; occasione non defuerunt. Nam hoc multoties accidit, vt aliquid indecens, seu seculare, aut detractorium verbũ, dicatur aut audiatur, quòd non faciliter à corde recedat, & ex illo plus inficiatur auditor, vel grauius mordeatur postea, qui dixit, quàm de omnibus aliis sanè & acceptabiliter pertractatis emendetur. Cum enim homines valde fragiles simus, paruum & leue est, vnde non parum sæpè laedimur aut inficimur.

Itempeffua colloquia conscientiam onerant.